

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Van andere wezeltjes. — Met een vriend deed ik in den zomer 1910 een wandeling langs den mooien weg van Renkum naar Wageningen. Op de hoogte van Oranje-Nassauoord zagen we plotseling op ongeveer 20 M. voor ons een wezel uit het kreupelhout te voorschijn komen en met groote haast den weg oversteken. 't Viel terstond op, dat het een groot voorwerp meesleepte. Daarom zetten we het diertje na in de lage weide tusschen genoemden weg en den Rijn. In het hooge gras kon de wezel niet snel vooruitkomen, liet daarom haar prooi in den steek en verdween in een holletje. Het achtergelaten voorwerp was een nog warm — dus voor korten tijd gedood — jong konijn, vroeg gesneuveld in »the struggle for life.« Misschien was het wel een prooi van de wezel geworden, omdat het niet de aanwijzing van »de witte vlag« volgde, gelijk William J. Long zoo mooi beschrijft bij de opvoeding der jonge herten in »School of the woods«. De wezel had het konijntje gedood door een knauw in den nek, gelijk een bloedplek aanwees. Het jeugdige slachtoffer stak ik in den zak en wij begaven ons terug, naar den grooten weg. Spoedig kwam de wezel uit haar schuilhoek te voorschijn en keerde, door haar fijne neus geleid, precies terug naar de plek, waar het konijntje achtergelaten was. Het diertje was hoogst verwonderd, z'n prooi niet terug te vinden. Het scheen zich af te vragen: Maar hoe is dat nu mogelijk! 'k Heb het *hier* toch laten vallen, toen die reuzen me achterna kwamen!« De wezel probeerde een ander spoor te vinden, doch telkens bracht haar neus haar terug naar de bewuste plek. Zij bleef een heele poos op die plaats, tot wij tenslotte andermaal naderden en haar voor de tweede maal op de vlucht dreven. Dezen keer kwam zij niet zoo spoedig terug, waarom wij onzen weg vervolgden. Evenals het jonge konijn verrast werd door de wezel, zoo werden dienzelfden zomer 3 jonge wezeltjes ook de dupe van hun jeugdige onbezonnenheid. Een kennis van me tufte van de Grebbeberg naar Wageningen en zag drie jonge wezels op den weg wandelen. Waarschijnlijk hadden ze misbruik gemaakt van moeders afwezigheid, om eens van de vrije natuur te genieten. Dank hun onervarenheid was het betrekkelijk gemakkelijk, hen te vangen en mee te nemen. Thuis werden ze in een kooi geplaatst. Naderde men ze met een stokje, dan lieten ze hun tanden zien. Een paar dagen later heeft de heer Gerritsen er een heel aardige groep van gemaakt door ze op een plank in drie verschillende houdingen op te zetten, één liggend als een hond, één opzittend en één met den typische krommen rug, aan meer marterachtigen eigen. Ze bevinden zich met het konijntje in mijn verzameling. Wanneer werkelijk ongehoorzaamheid de oorzaak is geweest van hun vroegen dood, zijn het een paar mooie voorbeelden, waaruit de waarheid blijkt van de wet: »Obedience is life«.

Gorinchem.

B. ELBRECHT.

Roodster-Blauwborstje. — Gistermorgen 10 Mei, terwijl ik mij een eind buiten het dorp bevond, hoorde ik bij een huisje, in een heestergroep, een mij onbekend vogelgeluid. Eigenlijk zingen was 't niet, 't was meer een kweelen, afgewisseld door minder welluidende tonen. Zeer nieuwsgierig om te weten te komen met welken vogel ik hier te doen had, kon ik echter in den beginne de zanger niet te zien krijgen. Ik kwam zoo voorzichtig mogelijk nader, tuurde en tuurde door het dicht opeen staande geboomte en.... daar zag ik hem zitten. Hij zat met den rug naar mij toe, waarvan de kleur donkerbruin was. Eensklaps veranderde de vogel van houding en met het kopje naar mij toegewend, zag ik niet zonder blijdschap, dat 't een blauwborstje was (een vogeltje, dat ik tot nog toe hier, niet heb waargenomen), doch wat mijn blijdschap in niet geringe mate deed toenemen, was, dat zich midden in het blauw van het keeltje een roode vlek bevond, dus.... het roodgesterde blauwborstje. Hoelang ik dit uiterst fraaie¹⁾ zangertje heb waargenomen, weet ik niet precies te zeggen, doch wèl weet ik, dat mijn blik onweerstaanbaar bleef gekluisterd aan deze eenig mooie verschijning uit onze vogelwereld. Het waarnemen werd mij intusschen zeer vergemakkelijkt door de volkomen onbevreesde houding, die het vogeltje aan den dag legde, geen spoor van schuwheid, hoewel 't mij zeer goed zag. Evenwel werd 't door het breken van een dorren tak verschrikt en vloog weg. Later op den dag heb ik nog moeite gedaan om 't weer te zien te krijgen, doch dit is mij niet mogen gelukken.

Waar we hier, volgens uw determineerboekje, te doen hebben met een zeldzamen door trekker, meende ik u bovenstaande mededeeling niet te mogen onthouden.

Thans veroorloof ik mij u nog enkele vragen te doen. Komen de waterral en de dodaars op Texel voor als broedvogels en kunt u mij ook mededeelen, of deze vogels op onze andere Wadden-eilanden voorkomen?

Op Schiermonnikoog broedt de waterral geregeld en wat de dodaars betreft, verleden jaar

¹⁾ Dit epitheton betreft natuurlijk het kleed.

19 Mei vond ik hier het nest van dezen fuut aan den kant van de ijsbaan, waarin zich één ei bevond. Tot broeden is 't niet gekomen, want het nest werd uitgehaald en vernietigd. Later heb ik het paar niet meer aangetroffen, ze schijnen derhalve weggetrokken te zijn.

Schiermonnikoog.

D. WOLTMAN.

Het dodaarsje broedt op Texel zeer algemeen, de waterral is er slechts enkele malen broedend aangetroffen.

T.

Bijzonderheden aan een tulpenbol. — Naar aanleiding van een berichtje in de *Alkmaarsche Courant* over een tulp met twee bloemen aan een stengel, wat als een groote bijzonderheid

werd vermeld, zend ik u hierbij eenige afbeeldingen van een tulpebol, die ik een paar jaar geleden naar den bol zelf maakte.

Deze bol had vijf stengels, was bovendien aan zijn top gespleten en droeg twee stampers, doch daar de bol mij eerst in handen kwam, toen het bloemdek reeds was afgevallen, weet ik niet of die twee stampers tot één of twee bloemen behoord hebben.

Fig. 1 vertoont den bol in zijn geheel.

Fig. 2 nadat hij van den buitenste rok was ontdaan. Hij bleek toen te bestaan uit twee helften, die slechts met een klein deel van de schijf aan elkaar verbonden waren. Dit deel is in de figuren 3 en 4 door A aangeduid.

Fig. 3 a en b is een afbeelding van helft I, van binnen en van buiten.

Fig. 4 evenzoo van helft II.

M. J. DE VERWER.

Gespleten aardworm.

— Terwijl ondergeteekende aan 't wormpjes zoeken was voor zijn aquarium-bewoners, vond hij een worm, ik meen den gewone regenworm, met een normalen kop; doch ongeveer 4 cM. van den kop splitst zich het lichaam in twee, naar ik meen, normale achterlijven. Is dit niet iets bijzonders? Ik heb hem bewaard voor iemand die er belang in stelt.

Oudewater.

G. J. v. D. PLOEG.

